

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 613

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	φρ.	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρῶφ καὶ Μακροῦη, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ — Γεωργίου Πραδέλ. — ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτος : ΙΣΗΑΝΙΑ. — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματσοτήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φοβερὸν θέαμα προσεβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς !

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Φενέρ-Μπαζέ, τρία πρόσωπα παρετήρουν μετὰ φόβου τὴν σικηνὴν τῆς ἐρημίας καὶ τοῦ τρόμου.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διακεχυμένου ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν μελανῶν νεφῶν σκότους, ἔβλεπον τὸ πλοῖον καὶ τὴν μεγάλην λέμβον ἀμφοτέρω ἀποτινασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων μανιωδῶν κυμάτων, νὰ ἀναπηδῶσιν ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ ἕκρου τῶν ἀφρίζοντων κυμάτων, ὅτε δὲ νὰ κατακρημνίζωνται ὡς καταποντιζόμενα εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ νὰ κυλιωνται λίαν ὀρηκτικῶς παρασυρόμενα πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Εἶτα βλέπωσιν αὐτὰ ἐξαφανιζόμενα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. . . .

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς.

Χεῖμαρρος βροχῆς ἤρχισε νὰ πίπτῃ.

Φοβερὸς κρότος ἤκουετο.

Καὶ ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ ἀστραπῆς ἡ Μακροῦη παρετήρησε τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου, ὅπερ ἐθράυσθη ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ Φενέρ-Μπαζέ. Παρατηρεῖ δύο δυστυχεῖς, οἵτινες ἐκράτουν τοὺς βραχίονας ἀλλήλων, καὶ ἐπάλαιον διὰ τῶν ἐκδροσμάτων τοῦ πλοίου ἐπὶ τῶν μανιωδῶν κυμάτων.

— Εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν, ἀνέκραξεν ἡ Μακροῦη.

Κατέβησαν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἔρριψαν εἶτα εἰς τοὺς δύο ναυαγοὺς σχοινίον. Ἐξήντηλμένοι οὗτοι καὶ καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, τοὺς ἐγκατελίμπανεν ἡ ἰσχύς, ἐν τούτοις ὅμως κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, εἰς ἕξ αὐτῶν ἤρπασε τὸ σχοινίον, ὃ δὲ ἕτερος λιπεθυμῆσας ἀπωλέσθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὁ ἕτερος ἐβυθίσθη ὡσαύτως εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης.

Ἐγένετο στιγμὴ βαθυτάτης σιγῆς καὶ ἀμηχανίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὅτε ἔσφραν τὸ σχοινίον, δύο ἄνθρωποι σχεδὸν ἀγνωστοὶ καὶ πελιδοὶ ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἐκρατοῦντο δὲ στερεῶς ἐνηγκαλισμένοι. . . .

Ἐκ τῆς μεγάλης λέμβου δὲν ἐφαίνετο οὐδὲν πλέον.

Γ'

Ἦν ἡ ἐπαύριον τοῦ ναυαγίου.

Ἐν μεγάλῳ ὀμακτῷ τῆς ξενιζούσης οἰκίας, ἄνθρωπός τις κοιμᾶται.

Εἶνε γυξ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἔχει μορφήν μελάγχρου, καὶ εἶνε ἐξηλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, φοβερὰ νάρκη κατέλαβεν αὐτόν.

Ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ τῆς κλίνης, ἄραψ παρατηρεῖ προσεκτικῶς καὶ μετ' ἀγωνίας πάντα τὰ συμπτώματα, ἅτινα ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐξάγει λάγνηον καὶ τὴν φέρει εἰς τοὺς ῥώθωνας τοῦ ἀσθενοῦς.

Αἶφνης, καὶ ὡς διὰ μαγείας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀνοίγονται, τὸ στῆθος τοῦ διαστέλλεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς ἀναπνοῆς, ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν, ἡ χεὶρ τοῦ σφίγγει ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ αἰθίοπος. . . .

— Σαμίλ, σὺ εἶσαι ; τῷ λέγει.

— Μάλιστα, κύριε, ἐγώ, ὁ ὑπηρέτης σας.

— Ἀλλὰ, Σαμίλ, ποῦ εἰμεθα, ποῖα τύχη μᾶς ἔφερον ἐδῶ, ὄνειρέυομαι, δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης ;

— Ὅχι, κύριε, εἰμεθα ἐδῶ ἀσφαλεῖς πλησίον φίλου, εὐεργέτου, μένετε ἤσυχος καὶ πίνετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ τὴν πλέον παγωμένην καρδίαν.

— ὦ ! δός μου ! εἶσαι καλὸς ὑπηρέτης, Σαμίλ. Καὶ ἀφοῦ ἔπιε : Εἶπέ μου, ἐπρόσθεσε, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ εὐεργέτης, διὰ τὸν ὁποῖον μοὶ βριλεῖς, διατί δὲν τὸν βλέπω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου ;

— Εἶνε φίλος, ἀποκρίνεται ὁ Σαμίλ, εἶνε σωτὴρ μας, θὰ τὸν ἰδῆτε, μένετε ἤσυχος.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ὁ εὐεργέτης εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ τέκνου τοῦ, τῆς νεαρᾶς Μακροῦης.

— Κύριε ! ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν,